

Κυριακή 17η Ιανουαρίου 2021

Κυριακή 12η Λουκᾶ

(Λκ. 17, 12 – 19)

«ἡ πίστις σου σέσωκέ σε» (Λκ. 17, 19).

Σήμερα μία μικρή φράση λέγει ὁ Κύριος στόν εὐγνώμονα πρῶην λεπρό, ἡ ὁποία ἀξίζει πολλῶν σκέψεων καί συμπερασμάτων. Μία φράση πού εἶναι ταυτόχρονα ἀλήθεια καί προειδοποίηση. Τοῦ λέγει: «ἡ πίστις σου σέσωκέ σε» καί εἶναι σάν νά τόν ἀνταμείβει γιά τόν ὄμορφο καί εὐγενικό χαρακτήρα του, γιά τήν ταπείνωση καί τήν εὐγνωμοσύνη πού στολίζει τήν προσωπικότητά του.

Ὁ Χριστός λέγει στό θεραπευμένο λεπρό ὅτι ἡ πίστη του τόν ἔσωσε καί εἶναι σάν νά τοῦ λέγει ὅτι ἡ δική του πίστη εἶχε μία διαφορετική

ποιότητα από τήν πίστη τῶν ἄλλων ἐννέα ἀχάριστων λεπρῶν. Ἡ δική του πίστη ἦταν κοσμημένη μέ ταπείνωση καί γι' αὐτό τόν ἔσωσε. Οἱ ὑπόλοιποι λεπροί εἶχαν καί ἐκεῖνοι πίστη, ἀλλά δέν εἶχαν ταπείνωση. Ἡ πίστη τους λοιπόν τούς θεράπευσε, ἀλλά δέν τούς ἔσωσε.

Ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στή θεραπεία καί στή σωτηρία εἶναι τεράστια. Μέ τήν πίστη τους ὅλοι οἱ λεπροί ἔλαβαν τήν θεραπεία. Μέ τήν ταπείνωση, ὅμως, ἡ ὁποία γεννάει τήν εὐγνωμοσύνη, μόνον ἕνας ἔλαβε καί τήν σωτηρία. Ἡ θεραπεία εἶναι κάτι γήινο, πρόσκαιρο καί ἐφήμερο. Ἡ σωτηρία εἶναι κάτι αἰώνιο καί ἀτελείωτο, πού ξεκινάει ἀπό τώρα καί ἀγκαλιάζει τήν αἰωνιότητα. Ἡ θεραπεία ἀφορᾷ κατεξοχήν τό σῶμα. Ἡ σωτηρία ἀναφέρεται σ' ὅλοκληρο τόν ἄνθρωπο, στό σῶμα του καί στήν ψυχή του. Ἡ θεραπεία γιατρεύει τήν ἀσθένεια, ἀλλά δέ νικάει τό θάνατο. Τό θεραπευμένο σῶμα κάποτε θά πεθάνει, ὅπως ὅλα τά σώματα. Ἡ σωτηρία νικάει τό θάνατο. Ὁ

σωσμένος πεθαίνει, βεβαίως, σωματικά αλλά θριαμβεύει πραγματικά, διότι μετά τό θάνατό του πραγματοποιεί τό μεγάλο του πόθο, πού εἶναι ἡ παντοτινή καί ἀδιάπτωτη ἔνωσή του μέ τόν Κύριο. Ὅποιος θεραπεύεται τακτοποιεῖ ἕνα πρόβλημα βασανιστικό ἀλλά σύντομο. Ὅποιος σώζεται τακτοποιεῖ ἕνα θέμα οὐσιαστικό καί ἀνεξάντλητο.

Οἱ περισσότεροι πλησιάζουμε τό Χριστό μέ τό ἦθος καί τή νοοτροπία τῶν ἐννέα ἀχάριστων λεπρῶν. Τόν ἀναζητοῦμε γιά νά μᾶς τακτοποιήσει τά θέματα τῆς πρόσκαιρης πραγματικότητας. Νά μᾶς κάνει τά χατίρια τῆς φτηνῆς μας ζωῆς. Νά μᾶς δώσει υἱεία στό φθαρτό καί μελλοθάνατο σῶμα μας. Ἀνεβάσαμε τήν υἱεία τοῦ σώματος στά ψηλότερα σκαλοπάτια τῶν ἀξιῶν μας. Φοβηθήκαμε μπροστά στήν ἐνδεχόμενη ἀπώλειά της. Θυσιάσαμε ἀκόμη καί θεμελιώδεις ἐλευθερίες μας γιά νά τή διαφυλάξουμε. Παρασυρθήκαμε σ' ἕναν ἀγώνα γεμάτο ἄγχος καί

τρόμο, γιά νά ἀποφύγουμε τήν ἀρρώστια. Ζητήσαμε ἀπό τόν Κύριο νά μᾶς χαρίσει ὑγεία στό σῶμα καί εἴμαστε ἕτοιμοι νά θυμώσουμε μαζί Του, ἄν δέν γίνει πρόθυμος ὑπηρέτης καί δέν πραγματοποιήσει τό χατίρι μας. Μέ ἀγνωμοσύνη καί ἀχαριστία ἀμφισβητήθηκαν τά σωστικά Του μυστήρια. Ἀποτραβηχτήκαμε ἀπό τήν ἀληθινή καί οὐσιαστική συμμετοχή μας σ' αὐτά, διότι φοβηθήκαμε τήν ὑγεία τοῦ σώματος. Ξεχάσαμε πώς ἡ ζωή χωρίς Χριστό εἶναι θάνατος καί πρόγευση θανάτου καί πώς μαζί μέ τό Χριστό ὁ θάνατος εἶναι ζωή καί περίσσευμα ζωῆς.

Καλή εἶναι ἡ θεραπεία, ἀλλά ἀπείρως ἀνώτερη εἶναι ἡ σωτηρία. Οἱ ἑννέα ἔλαβαν τήν θεραπεία, ὁ ἕνας ἔλαβε καί τήν σωτηρία. Ὅταν κλίνουμε τόν αὐχένα τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος γιά νά προσευχηθοῦμε, ἄς μή ζητᾶμε μόνο τό φτηνό καί τό εὐκόλο. Νά ἐκλιπαροῦμε γιά τό ἀκριβό καί δυσκολοκατόρθωτο. Νά ἱκετεύσουμε γιά τήν θεραπεία τοῦ σώματος, περισσότερο

ὅμως νά ἀγωνιστοῦμε γιά νά κερδίσουμε τή σωτηρία, πού εἶναι σωτηρία σώματος καί ψυχῆς.

Ἡ πίστη πού ἀνθίζει μέσα σέ κάθε καρδιά ἄς καθαρίζεται ἀπό τό ἀγκάθι τοῦ ἐγωισμοῦ. Ἄς στολίζεται μέ τήν ταπείνωση, διότι ἀπευθύνεται στό Μεγαλοδύναμο καί Παντεπόπτη Θεό. Ἐκεῖνος διαβάζει τά μύχια τῆς καρδιᾶς καί διακρίνει καθαρά τόν καιροσκοπισμό ἀπό τήν ἀγνή ἀγάπη πρὸς τό πρόσωπό Του. Ὁ ἐγωισμός κάνει τόν ἄνθρωπο σκληρό καί ἀχάριστο. Ὅταν λάβει αὐτό πού ζήτησε, ξεχνάει τόν εὐεργέτη του καί συνεχίζει τή ζωή του σά νά μὴν ἔλαβε. Φωνάζει γιά νά λάβει, ἀλλά σιωπᾷ γιά νά εὐχαριστήσῃ. Ἀπό αὐτή τήν ἀχαριστία γέμισε ὁ κόσμος, γι' αὐτό ἔγινε τόσο σκληρός καί ἀπάνθρωπος.

Ὑπάρχει, ὅμως, καί τό ἦθος τοῦ δεκάτου λεπτοῦ, τοῦ εὐγνώμονα ἐκείνου ἀνθρώπου πού ζητάει καί αὐτός τή θεραπεία τοῦ σώματος ἀλλά εἶναι ἔτοιμος νά εὐχαριστήσῃ γιά κάθε δῶρο

τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁ ταπεινός ἄνθρωπος, πού ζητάει γιά νά δώσει, πού λαμβάνει καί ἀνταποδίδει, πού δέχεται εὐεργεσία καί τό θυμᾶται γιά πάντα, πού τιμάει καί ὑποκλίνεται μπροστά στή δύναμη τοῦ Πλάστη Του καί ἔτσι ἀξιῶνεται νά μείνει ἐνωμένος μ' Ἐκεῖνον καί νά ἐξασφαλίσει μαζί μέ τή θεραπεία καί τή σωτηρία. Αὐτό τό ἦθος τοῦ δεκάτου λεπροῦ εἶναι τό ἦθος τοῦ ἀληθινά ὀρθοδόξου πιστοῦ. Ἡ ταπεινή εὐγνωμοσύνη κάνει τόν πιστό «ἄρχοντα» τοῦ πνεύματος. Τόν ἀνεβάζει πάνω ἀπό τά θέματα τούτου τοῦ κόσμου στήν ποιότητα τῆς ἀκτιστής πραγματικότητας. Τόν ἀξιῶνει νά χαρεῖ κάθε ὕλική παροχή, διότι θυμᾶται τόν Πάροχο καί γνωρίζει πώς καθετί ὕλικό εἶναι μιά ἀπλή ὑπόμνηση γιά τά ἀμέτρητα πνευματικά πού ἀκολουθοῦν. Τό ἦθος τῆς εὐγνωμοσύνης δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνας κανόνας εὐγενικῆς καί καλῆς συμπεριφορᾶς. Ἡ εὐγνωμοσύνη πού πηγάζει ἀπό τήν ταπείνωση εἶναι μονοπάτι θεογνωσίας

καί σωτηρίας. Εἶναι μυστικό ἔνωσης τοῦ
ἀδύναμου ἀνθρώπου μέ τόν Παντοδύναμο Θεό.

Ἄς μὴν πιστέψουμε στό Χριστό οὔτε νά Τόν
ἀγαπήσουμε μόνο γιά τά ἐφήμερα πού ἔχει νά
μας δώσει. Ἄς Τοῦ χαρίσουμε τήν καρδιά καί
τήν ὑπαρξή μας γιά ὅ,τι μας ἔδωσε ἤδη καί τότε
νά εἴμαστε βέβαιοι πώς θά προσθέτει στά δῶρα
Του ἀκόμη περισσότερα καί στό τέλος θά μας
δώσει καί τό μεγαλύτερο, πού εἶναι ἡ ὑπόσχεσή
Του πρός τόν εὐγνώμονα πρῶην λεπρό: «ἡ πί-
στις σου σέσωκέ σε». Μακάρι αὐτῆς τῆς
ὑπόσχεσης νά τύχουμε ὅλοι μας. Ἀμήν.